

TU-300

Tu-300 – radziecki i rosyjski, rozpoznawczy i uderzeniowy, bezzałogowy aparat latający (UAV) opracowany przez biuro konstrukcyjne Tupolewa.

Historia

Aparat powstał na bazie wcześniejszych konstrukcji Tu-143 Rejs i Tu-141. Przyjęto ogólny układ aerodynamiczny znany z konstrukcji bazowych, w których silnik odrzutowy, wraz ze wlotem powietrza znajduje się nad kadłubem. Prace rozpoczęto jeszcze w czasach Związku Radzieckiego w 1982 roku a ukończono w 1990 roku. Docelowo planowano budowę dwóch wersji samolotu. Pierwsza z nich, rozpoznawcza Filin-1/2 (ros. Филин-1/2), miała być wyposażona w zestaw czujników optycznych lub elektronicznych. Druga z wersji, uderzeniowa, Korszun-U (ros. Коршун-У), miała być wyposażona w zasobnik bombowy KMGU-1. Oficjalnie prace nad Tu-300 zakończono dopiero w 2010 roku.

Urządzenia do prowadzenia rozpoznania zabudowano w części dziobowej (kamera telewizyjna do kontroli lotu, aparatura rozpoznania radiotechnicznego i radiacyjnego). Pozostała aparatura rozpoznawcza (radar obserwacji bocznej, aparaty fotograficzne, aparatura obserwacji w podczerwieni) zabudowana jest w komorze wewnątrz kadłuba. Poza zadaniami z zakresu rozpoznania możliwe jest wykonywanie zadań o charakterze czysto bojowym np. uderzenia na cele naziemne.

Stacja naprowadzania STROJ-F może jednocześnie kontrolować wykonywanie lotu przez 2 aparaty. Nowy BSP może przenosić bomby i rakiety lub kontenery o masie do 1 tony.

Dane Taktyczno-Techniczne

Prędkość maksymalna – 950 km/h;
Praktyczny zasięg lotu – 300-500 km;
Pułap praktyczny – 6 000 m;
Minimalny pułap – 50 m.